

‘SINDS IK
FOTOGRAFEER
WERK IK
NOOIT MEER.’

Tekst: Karin Koolen
Beeld: Huib Nederhof

RO

'HET IS EEN BOEG, GERELECTEERD IN HET WATER - KINDEREN ZIEN 'T MEESTAL GELIJK.'

Hij trotseert stofnesten, grote hoogten en tijdrovende veiligheidsprotocollen. Onlangs zag hij zijn peperdure drone zo de Maas in kletteren. Je moet er als havenfotograaf wat voor over hebben. Wat Huib Nederhof het allerliefste doet? "Mensen fotograferen die in de haven aan het werk zijn."

Vanuit zijn woning op de Kop van Zuid kijkt Huib uit op de Binnenhaven. Als de voordeur opengaat lachen twee felblauwe ogen in een zongebruind gezicht ons tegemoet. Nog maar kort geleden werd Huib door een opdrachtgever de wereld rondgestuurd om schoorstenen te fotograferen; Chili, Brazilië, Zuid-Afrika. De laatste reis ging naar Laos; dat verklaart zijn zongebruinde gelaat. Huib leidt ons door de hal naar de open keuken. Bij een foto aan de wand houdt hij staande. "Kun je zien wat het is?" Na lang turen naar een kleurrijk mozaïekachtig beeld dat bijna geschilderd lijkt, blijven we het antwoord schuldig. "Het is een boeg, gereflecteerd in het water - kinderen zien 't meestal gelijk. Wil je koffie? Ik maak alleen espresso."

Huib leerde zichzelf de kneepjes van het fotograferen. Hij moet luid praten om boven het geraas van de espressomachine uit te komen. Die zou trouwens niet misstaan in een café in Rome. Hij brandt zelfs zijn eigen bonen: "Als je dat eenmaal geproefd hebt, wil je dat spul van illy niet meer." Hij geeft het nu maar gelijk toe: als hij ergens mee begint, wil hij al snel, een tikje obsessief, het neusje van de zalm kennen. Of het nu gaat om koffie, golf, kitesurfen of fotografie. "Ik keek in mijn begintijd weleens naar fotografieopleidingen, maar vond het tempo te traag. Door veel lezen op internet, kijken en uitproberen heb ik mezelf de techniek eigen gemaakt. Veel fotografen vinden techniek ondergeschikt, maar voor mij is dat echt de basis. Je maakt veel betere foto's, je kunt ineens veel meer. Ik zeg altijd: aan de techniek mag het niet liggen."

Wandelen

Het was Huibs vrouw die hem op een dag een Nikon-camera cadeau deed, vertelt hij. We hebben plaatsgenomen aan de eettafel. Vier imposante huiskatten (maine coon, een van 's werelds grootste huiskattenrassen) maken onderwijl een voor een hun statige entree vanaf de open trap. "In mijn jeugd maakte ik ook foto's, maar toen mijn spiegelreflex-camera stuk ging, gaf ik er de brui aan. Mijn vrouw vond deze foto's en mijn oog voor compositie viel haar direct op." Met zijn nieuwe camera wandelde Huib door stad en haven. "Dat was toen veel makkelijker. Sinds 9/11 kom je helaas nergens meer zomaar binnen."

Tijdens een van die vroege stadswandelingen stuitte Huib op de Graansilo aan de Maashaven. "Dat gebouw intrigeerde mij. Er werkte maar een mannetje of vijf en ik vroeg of ik foto's mocht maken. 'Prima joh, ga maar effe je gang', was het stoïcijnse antwoord. Een week erna liet ik de eerste foto's zien. Ze waren stomverbaasd dat ik van die zooi zulke mooie foto's had kunnen maken!"

Huib loopt naar boven en keert terug met het fotoboek. Gepassioneerd vervolgt hij: "Het was er heel smerig en donker, het stikte van het stof en ratten en duiven, maar voor mij was het een waanzinnig fotogenieke omgeving."

Wie het werk van de havenfotograaf kent, begrijpt waarom. Een foto van een compleet schip gemaakt vanaf de kade zul je niet snel tegenkomen; verrassende standpunten, spelen met lichtinval en het gebruikmaken van verschillende structuren, vormen en lijnen kenmerkt zijn werk. Ook hier weer speelde Huib graag met details: een gebruikt koffiebekertje, een merelnestje, uitgeholde ratten. "Na een tijdje kreeg ik stofallergie, ik kon er steeds minder lang blijven. Maar ik ging soms dagen achtereen terug tot ik het juiste licht had."

Nooit meer werken

Zijn eerste serieuze fotoserie resulteerde in een grote solo-expo (2004) in Galerie Vips. Gelijktijdig verscheen het boek en de fotoverkoop liep als een trein. "Een harde start", beaamt Huib. "Na dat succes besloot ik van fotografie mijn beroep te maken. Mijn onderneming heb ik toen snel afgebouwd." Wat Huib deed? "Ik runde een handels-onderneming in droogmiddelen voor koelcellen. Ik kwam in Amerika eens een vrouw tegen, haar vader deed dat. Het leek me interessant. Daarvoor zat ik in grootkeukens. Ik ben de droogmiddelen gaan verkopen in Europa. Ach joh." Huib maakt een wegwuivend handgebaar. "Dat is ook weer zo'n lang verhaal. Geen zin om daarover te praten. Weet je, sinds ik fotografeer werk ik eigenlijk nooit meer. Ik ga nooit met tegenzin naar een klus."

Het duurde een paar jaar voordat hij zichzelf überhaupt fotograaf durfde noemen, bekent hij. "Ik was bescheiden, keek veel te veel op tegen de beroepsfotografen. Ik was eigenlijk meer een ondernemer, fotografie was een leuke hobby. Inmiddels is dat anders, maar het heeft moeten groeien. Maar weet je, er zijn goede amateurs die veel beter zijn dan sommige professionele fotografen. Ik nam ook weleens professionele fotografen mee naar de Graansilo, dacht wat van hen te kunnen leren als amateur. Maar die waren altijd zo weg. Ze vonden het veel te vies, ze zagen het niet."

**'VERRASSEDE
STANDPUNTEN, SPELEN
MET LICHTINVAL EN
HET GEBRUIKMAKEN VAN
VERSCHILLENDE STRUCTUREN,
VORMEN EN LIJNEN
KENMERKT ZIJN WERK'**

Schoonheid

Geduld, antwoordt Huib op de vraag wat hem onderscheidt van veel andere fotografen. "Als je een ongeduldig type bent, maak je andere foto's dan ik. Soms kom ik thuis met tien goede platen, maar heel vaak ook met niks. Voor sommige panoramabeelden ga ik acht keer terug, net zolang tot ik het goede zonlicht heb. Soms moet je ergens ook even wegblijven, om op een later moment de schoonheid weer te kunnen zien. Havenarbeiders zien vaak zelf niet in wat voor fotogenieke omgeving ze werken, omdat ze er al jaren inzitten."

In 1998 kwam Huib in Rotterdam te wonen. Hij heeft de haven zien veranderen. "Vroeger zat aan de Maashaven een groot ankerbedrijf, dat soort bedrijven hebben allemaal het veld moeten ruimen. Alles verschuift naar Europoort. Doodzonde. Hij haalt een foto tevoorschijn die hij tien jaar geleden bij RDM maakte; een ogenschijnlijk piepkleine kabelvlechter met een been steunend op gigantische kabels. "Ik wandelde toen zo binnen, niemand zei daar wat van. Dat kan niet meer. Het is er ook gewoon niet meer. Voor dit soort ambachtelijke platen moet ik misschien naar Antwerpen."

Droomklus

Een tijd geleden zag Huib zijn drone van € 2700 zo de Maas in kletteren. "Ik raakte de verbinding kwijt, wellicht door sterke radarsignalen van schepen. Ik ben sindsdien wel voorzichtiger geworden. Maar ach, in die nieuwe apparatuur ben ik al zoveel verloren. Pasgeleden investeerde ik in de aanschaf van allerlei nieuwe lichtapparatuur. Dat verdient zich niet terug, maar ik vind wel dat ik het moet hebben. Net als mijn statief dat vijftien meter omhoog kan. Aan het materiaal mag het, net als aan de techniek, niet liggen."

Wat hij het allerliefste doet? Mensen die aan het werk zijn in de haven fotograferen. "Als ze hun ding doen, niet geposeerd." Op zijn laptop toont hij een foto van een man die een boeg schildert, gemaakt hier aan de kade. Heeft Huib nog een klus waar hij van droomt? Hij denkt lang na. "Opdrachtgevers komen vaak met klussen die ik zelf niet had kunnen bedenken", besluit hij. "Pasgeleden werd ik gebeld. Een bedrijf zou een schoorsteen slopen en dacht ineens: dat moet gefotografeerd worden. Zat ik een paar uur later, midden in de nacht, in een zwaaiend bakje in de hijskraan, op 120 meter hoogte. Of die keer dat ik gebeld werd toen er een vloer gevlienderd ging worden. Wát gaan jullie doen?!, vroeg ik nog. Ik had nooit van vlinderen gehoord. 'Kom nou maar gewoon', zeiden ze. Dan rijdt een man op zo'n soort botswagentje door de hal." Huib laat een foto zien van het tafereel. "Zo egaliseerde hij de palettenvloer. Joh, ik leer nog elke keer bij!"

